

ה"ת 19664/08/15 - רולנד לישנבסקי, מנור לישנבסקי, צילה לישנבסקי נגד משטרת ישראל - תחנת זבולון, מיכאל לישנבסקי

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 19664-08-15 לישנבסקי ואח' נ' משטרת ישראל - תחנת זבולון ה"ת 24937-0815

לפני כבוד השופט מוחמד עלי
המבקשים

1. רולנד לישנבסקי
2. מנור לישנבסקי
3. צילה לישנבסקי

נגד
המשיבים

1. משטרת ישראל - תחנת זבולון 2. מיכאל לישנבסקי

החלטה

1. לפני בקשת המבקשים להחזרת תפוסים. במקביל הגיש משיב מס' 1 (להלן: **המשיב**) בתיק 24937-08-15, בקשה להחזרת אותם תפוסים. במהלך הדיון מיום 13.8.15 הוריתי על איחוד הדיון בשני התיקים ושמעתי את הטענות במאוחד. החלטה זו מתייחסת אפוא לשני התיקים.

רקע וטענות הצדדים

2. המבקשת 3 (להלן: **המבקשת**) והמשיב הם בני-זוג. המבקשים 1 ו- 2 הם ילדיהם. בין בני המשפחה התגלע סכסוך שבמוקדו יחסי בני-הזוג, אך לא פסח על בני משפחה נוספים. הסכסוך הגיע לטיפול המשטרה בעקבות מספר תלונות שהגישה המבקשת נגד המשיב. בעקבות אחת התלונות פתחה המשטרה בחקירת חשד לפיו ביום 5.8.15 בשעות הצהריים המוקדמות נכנס המשיב דרך המרפסת לביתם המשותף שלו ושל המבקשת וגנב מתוך הדירה רכוש וכסף מזומן בסכומים גדולים. בעוד המשיב בתוך הדירה נתפס ברשותו רכוש שכלל: סכומי כסף במטבעות שונים וחפצים אחרים רבים. רכוש זה הוא העומד במוקד ההחלטה בתיק זה.
3. לשם שלמות המקרה יצוין לפני המקרה מיום 5.8.2015 חקרה המשטרה חשד לכך שביום 28.6.2015 איים המשיב על המבקשת. בגין מקרה זה נעצר המשיב ובהחלטה מיום 29.6.15 הורה בית המשפט על שחרורו בין היתר בתנאי הרחקתו מהמתלוננת למשך 14 יום. כמו כן, לאחר המקרה מיום 5.8.2014 חקרה המשטרה חשד לפיו במהלך מפגש אקראי בין המשיב למבקשת בתחנת המשטרה, איים עליה המשיב.

4. לטענת המבקשים ביום 5.8.15 פרץ המשיב לבית וגנב מתוכו רכוש רב שחלקו שייך למבקש 1, חלקו למבקש 2 וחלקו למבקשת, והם ביקשו להחזיר את הרכוש לידיהם. מנגד, טוען המשיב כי יש להשיב את הרכוש לידי. המשיב לא חלק על כך שהרכוש שנתפס נלקח על ידו מהבית אליו נכנס ביום 5.8.2015. במסמכים שהגיש טען כי בנו, המבקש 1, ואשתו, המבקשת, גנבו 10,000 דולר השייכים לו אותם שמר במחסן הבית, סכום שלווה כדי לממן טיפול שיניים. לטענת המשיב חלק מהסכום שנגנב נפרט למטבעות אחרים על מנת לטשטש את הגניבה, על כן הכספים שלקח מהדירה הם שלו ויש להחזירם לידי. המשיב הוסיף ופירט לגבי חלק מן הרכוש וטען כי הוא לקח דברים השייכים לו הכוללים שעון "ראדו" וטבעת לגבר, כמו כן טען שהרכוש כולל גם שעון ומשקפי שמש שהוא קנה לאשתו במתנה.

5. קיימתי דיון במעמד הצדדים שבמהלכו הודיעה המשטרה כי אין היא מתנגדת להחזרת התפוסים, אך אין היא נוקטת עמדה למי יש להחזירם. בדיון חזרו הצדדים על טענותיהם והוסיפו והעלו טענות נוספות. כל אחד מהצדדים ניסה לשכנע כי הרכוש שנתפס שייך לו ועל כן יש להחזירו אליו, תוך שהוא מביא תימוכין לעמדתו. לאחר הדיון הגיש המשיב מסמך נוסף בכתב בו העלה טענות נוספות וציין בין היתר כי כל הרכוש שנמצא בבית נרכש על ידו, כי בניו הבגירים (המבקשים 1 ו-2) גרים בבית בניגוד לרצונו, וכי הגיש תלונה בגין גניבת הסך של 10,000 דולר ארה"ב. כן ביקש לבטל את צו ההרחקה כדי לגשת למחסן ולהוציא מסמכים לתמיכה בטענותיו.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשות וביתר המסמכים שהגישו הצדדים, ולאחר האזנתי לטענות ועיינתי בשלושת תיקי החקירה הרלוונטיים - הגעתי לכלל מסקנה כי יש לקבל את עמדת המבקשים ולהורות על השבת התפוסים שצוינו בבקשתם לידיהם.

7. אפרט את טעמי למסקנה האמורה, אך קודם לכן אעמוד בקצרה על מהותה ואופיה של ההכרעה בהליך הנדון.

8. זירת הדיון היא בסע' 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: **פסד"פ**) שקובע כלהלן:

**"על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה
בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לענין
מסויים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע
זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ ימסר
לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהג בו אחרת כפי שיוורה
בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו"**

עמוד 2

9. בהתאם לסעיף הנ"ל רשאי בית המשפט לקבוע למי יימסר חפץ אשר נתפס על ידי המשטרה וכיצד יש לנהוג בו. בית המשפט רשאי לצוות שהחפץ יימסר לתובע זכות בו או לאדם פלוני, או שיהגו בו לפי הוראת בית המשפט ולפי התנאים שיקבע בית המשפט. צו שניתן מכח סעי' 34 לפסד"פ אינו מיועד לקבוע או להצהיר על זכויות קנייניות או אובליגטוריות בתפוסים. הצו הוא בעל אופי זמני שמיועד לקבוע מי יחזיק בחפץ שנתפס על ידי המשטרה. כנגזרת מקביעה זו, אין הצו מהווה מעשה בי-דין או השתק לגבי הזכויות, והצדדים רשאים לפנות להליך אזרחי כדי לקבוע את הזכויות בחפץ. ראו: בש"פ 2013/13 **מדינת ישראל נ' עוזד גולן** ([פורסם בנבו], 16.10.2013); ע"פ 426/87 **שוקרי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מב(1) 732 (1988); בש"פ 555/07 **יחיא נ' משטרת אריאל** ([פורסם בנבו], 6.3.2007); בש"פ 2671/01 **סיני נ' מילרה** פ"ד נה(4) עמ' 176 (2001); ע"פ 506/82 **שלמה גלזון נ' מדינת ישראל** פ"ד לז(1) 409, עמ' 412 (1983); ע"פ 591/76 **דלרחים נ' מדינת ישראל**, פ"ד לא(2) 57; ע"פ 39/75 **שמחון נ' אברהם רדינגר** פ"מ כט (2) 610, עמ' 611 (1975). לגישה מעט שונה המייחסת משקל רב יותר להכרעה לפי סעי' 34 ראו: בש"פ 3049/95 **עדרה נ' מדינת ישראל** פ"ד מט(4) 146, עמ' 150 (1995) (יצוין כי הדברים שם נאמרו דרך אגב על רקע דיון בזכות הערעור על החלטה לפי סעי' 34 לפסד"פ).

10. ראיתי להקדים ולציין דברים אלו לאור הרחבת יריעת הטענות על ידי הצדדים ובעיקר על ידי המשיב, אשר מצפה כי תיפול הכרעה בזכויות ברכוש ואף בנושאים נוספים שהתעוררו בעקבות המחלוקות בינו לבין זוגתו, ועל כן הבהרה בעניין רק תועיל.

11. ראוי להקדים ולציין מספר נתונים. כעולה מן הראויות, המבקשת והמשיב הם בני-זוג, נשואים מזה 31 שנים. הסכסוך הנוכחי פרץ בחודש יוני 2015, לאחר שהמשיב נעדר מהבית משך שבועיים ועל פי הנתען חזר וביצע עבירות כלפי המבקשת. מאז, הורחק המשיב מהבית המשותף על ידי צווים בהליכים משפטיים שונים. מטענות הצדדים עולה כי המבקשים 1-2, הגם שהם בגירים, מתגוררים בבית הוריהם באופן זמני בשל שיפוץ שנערך בדירותיהם. עוד עולה כי המבקשים 1-2 עוסקים בתיווך; אחד מהם הבעלים של משרד תיווך והשני עובד במשרד.

12. המשיב מאשר כי נכנס לבית ולקח את הרכוש מושא הבקשה. בהודעתו מיום 5.8.2015 הוא מאשר כי מיד לאחר תום תקופת צו ההרחקה (כשאנו מועד לך שקיים צו נוסף) הוא נכנס לבית דרך הגג, לטענתו מאחר ולא היה לו מפתח למנעול החדש שבני המשפחה התקינו. עוד הוא מוסר כי הגיע לבית כדי "להישאר בבית ולקחת דברים". מהתמונות שצילמו בני המשפחה וכן מדוחות הפעולה שערכו השוטרים שהגיעו למקום, עולה כי הנאשם חיטט בתכולת הבית וזרע אנדרלמוסיה, וכן עולה כי דלת עץ נשברה במהלך כניסת המשיב לבית.

13. בעוד המשיב בתוך הדירה הגיעו המבקשים 1-2 אל הדירה, ובמקביל המבקשת הודיעה למשטרה. שוטרים אשר הגיעו למקום מצאו את המשיב בתוך הבית עם שני תיקים הכוללים רכוש שנלקח מתוך הבית. הרכוש כלל מספר פריטים, בין היתר, סכומי כסף; דולרים, אירו ושקלים; שטרות ומטבעות. לפי רישומי המשטרה המדובר בשטרות של שקלים בסך כולל של 19,400; שטרות של דולרים בסך 4584; שטרות של

אירו בסכום כולל של 880; ומטבעות.

14. כאמור, אין אנו באים להכריע בזכויות, אלא לקבוע הוראות לגבי ההחזקה בתפוסים. לטעמי, המשקל שמכריע את הכף לטובת המבקשים, העובדה שהתפוסים להם טוענים היו בחזקתם - ולמצער בתוך הבית ולא בחזקת המשיב - והיה זה המשיב אשר נכנס לבית, שלא בדרך הרגילה (וזאת בלשון המעטה), ונטל לרשותו חפצים בניסיון לשנות מצב דברים קיים. הדברים אמורים בעיקר לגבי סכום הכסף בדולרים שלטענת המשיב נגנב מהמחסן על ידי המבקשת ומבקש 1. אף לפי גרסה המשיב, שאלה אתיחס בהמשך, הסכום היה כבר בחזקת המבקשים ומשגרים להוצאתו שלא כדין מרשותם, הצעד המתבקש הוא החזרת המצב העובדתי לקדמותו כפי שהיה ערב כניסת המבקש לבית, קרי השבת הכספים לידי המבקשים. כך גם לגבי יתר הרכוש. מצבו של המשיב בכל הקשור ברכוש לא צריך להשתנות (בוודאי לא לטובה) בעקבות נקיטת סעד עצמי במעשה שחוקיותו מוטלת בספק; במקום שהמשיב יתגנב לבית ויטול רכוש באופן חד צדדי, היה עליו לפעול בדרכים המקובלות, שכן גם אם הרכוש בבית שייך לו ולא לבניו, עדיין למבקשת זכויות ברכוש מכח חזקת השיתוף לאור חייה המשותפים עמו משך 31 שנים. משהתנהל המשיב כפי שהתנהל, לא פנה למימוש זכויותיו בכספים או ברכוש או "להקפא", את המצב בדרך נורמטיבית כגון פניה בבקשה מתאימה לבית המשפט - אין לאפשר לו ליהנות מפירות מעשיו.

15. לדידי די בכך כדי לחרוץ את גורל הבקשה, אך לא אסתפק בכך ואוסיף התייחסות לגרסאות הצדדים כפי שעולות מתיק החקירה וכן מהדיון שהתקיים לפניי.

16. המשיב אינו חולק על כך שלקח כספים מהדירה, וגרסתו שפורטה בפניי ובחקירתו במשטרה, היא כי לפני כחודש ימים נגנב סך של 10,000 דולר ארה"ב אותו החזיק במחסן הדירה, וכי המבקש 1 ואמו הם שגנבו את הסכום. מנגד טוענים המבקשים שאין אמת בטענה כי נגנבו כספים מהמחסן. המבקשים 1 ו-2 טוענים שהכספים שנלקחו מהדירה שייכים להם ונגנבו מחדריהם, והם מסרו תיאור מדויק של הסכומים, המקום בו הונחו וסימני היכר נוספים. לו נדרשתי להכריע בין גרסאות הצדדים, הייתי מבכר באופן ברור את גרסתם של המבקשים. טענת המשיב כי לווה סך של 10,000 דולר ארה"ב ושמר אותו במחסן הבית, וסירובו (הן במשטרה והן בדיון לפניי) למסור זהות המלווה מעמידים את גרסתו בסימון שאלה גדול. הטענה כי המבקשים פרטו חלק מהדולרים לאירו ושקלים כדי להסוות את הגניבה, אף היא מעוררת קושי, ולכך יש להוסיף כי המשיב אינו טוען כי המבקש 2 השתתף בגניבת הסכום, בעוד שחלק מהכספים היו בחזקתו.

17. לעניין השעון, טוען המבקש 1 כי הוא נלקח מהמגירה בחדרו ומנגד המשיב טוען שהשעון שלו. גם בעניין זה גרסתו של המבקש נראית בעיניי סבירה יותר. המבקש 1 צירף לבקשה חשבונית מס המעידה על רכישת השעון והציג את המסמך המקורי בפניי, וכן הגיש תמונה בה נראה עונד את השעון (מב/1). לגבי הטבעת טען המשיב כי היא שלו אך מנגד המבקש 1 ציין שהיא שלו ונלקחה מהמגירה בחדרו והציג בפניי תעודה מקורית. בנוסף, המבקש 1 טוען כי נלקחו על ידי המשיב פריטי זהב שונים הכוללים עגילי זהב בודדים, טבעת של אישה ללא אבן ומספר חוליות של שעון "ראדו". המשיב אינו מתייחס באופן ספציפי לפריטים אלו, אך טוען באופן כללי שכל מה שנמצא בדירה נרכש על ידו. המבקשים טוענים כי נלקחו

פריטים נוספים קלי ערך, שאין צורך להתעכב על כל פרט ופרט מהם.

18. כמו כן, מתוך הבית נלקחו על ידי המשיב תכשיטים ושני זוגות משקפי שמש השייכים למבקשת, וזו האחרונה מבקשת להשיבם לחזקתה. אף בעניין פריטים אלו דבריו של המשיב מעוררים קושי. לגבי חלק מהרכוש טען כי נתן אותו במתנה למבקשת, אך לא הבהיר מדוע נטלם, וגם לא מובן מדוע לקח שני זוגות משקפי השמש השייכים למבקשת. על כל פנים המדובר ברכוש שמצוי בשימוש המבקשת ויש להחזירו לה.
19. עוד יצוין כי לאחר שחרור המשיב ממעצר בעקבות המקרה מיום 5.8.2015 ביקש לאפשר לו לגשת לדירה כדי לקחת את חפציו האישיים. מבוקשו ניתן לו כשהוא מלווה בשוטרים. המשיב לקח את מה שלקח ולא טען כי נמנע ממנו לקחת חפצים אישיים אחרים השייכים לו. אני מניח כי יכול להיות שהמשיב שכח מספר פריטים בבית, אך קשה להלום שהוא שכח דברים בסיסיים כגון שעון יקר ערך.
20. המסקנה הלכאורית העולה, כי המשיב נכנס לבית דרך הגג, ולקח את כל הבא ליד, העמיס את הרכוש בשני תיקים ובטרם הספיק לצאת מהבית, נתפס על ידי השוטרים.
21. סיכומם של דברים: יש לקבל את עמדת המבקשים ולהורות על החזרת התפוסים להם טוענים בבקשתם. שקלתי אם להתנות את השבת התפוסים בתנאים כלשהם, אך לאור המפורט בהחלטה ולאור מהות התפוסים לא ראיתי לעשות כן, למעט חיוב המבקשים שלא להעביר את הרכוש ואיסור עשיית דיספוזיציה בו.
22. בבקשתם פירטו המבקשים את הרכוש שהם מבקשים שיוחזר להם, ומצדו, המשיב הזכיר רכוש נוסף שהמבקשים אינם מבקשים להחזירו להם. משכך, ולאור שפורט לעיל, יש להחזיר לידי המבקשים את הרכוש שפורט בבקשתם, וככל שנותר בידי המשטרה רכוש נוסף, יש להחזירו לידי המשיב.
23. לפיכך, ניתנות בזה ההוראות הבאות:
- א. תוך 10 ימים מהיום תחזיר המשטרה למבקשים את הפריטים שצוינו על ידם בסעיף 10 לבקשה, כל מבקש ופריטי הרכוש שטען להם. במקרה של אי בהירות לגבי פריט לו טוען מבקש, יצביע המבקש על הפריט לאחר שכלל הרכוש הנתפס יוצג לו והמשטרה תחזיר לו את הפריט עליו יצביע, בלבד כי אותו פריט-רכוש צוין בבקשה. למען הסר כל ספק כל הכספים יוחזרו למבקשים.
- ב. יתר הרכוש - יוחזר למשיב.

ג. אני אוסר על המבקשים להעביר את הרכוש שיוחזר להם או לעשות בו דיספוזיציה. הוראה זו חלה רק על השעון, הטבעת ויתר התכשיטים, ומובהר כי ההוראה לא תחול על יתר הרכוש ובכללם הכספים. האיסור יחול למשך שלושה חודשים מהיום, זאת כדי לאפשר למשיב להגיש תביעה בהליך המתאים לגבי הרכוש, ככל שירצה בכך. ככל שתוך שלושה חודשים לא תוגש תביעה כאמור - יהיה האיסור בטל ומבוטל.

ד. לפני השבת הרכוש תערוך המשטרה רישום מדויק של כל התפוסים תוך צוין הגורם אליו הוחזר כל תפוס, וכן תתעד את התפוסים בצילום חזותי כולל צילום וידאו. הרישום והתיעוד יישמרו בתיק החקירה.

המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.

(תשומת לב המזכירות לכתובת המשיב 2 שצוינה בפרוטוקול הדיון מיום 13.8.2015).

תיקי החקירה יוחזרו למשיבה באמצעות מזכירות בית המשפט.

ניתנה היום, כ"ט אב תשע"ה, 14 אוגוסט 2015, בהעדר הצדדים.